

מועדון ספורט אחד הראוי לשמו. ואמנם, עד 1954 היה בנצרת מיגרש כדורגל ולידו אגודת ספורט מוכרת. אך המיגרש, שהופקע בשעתו על-ידי העירייה, הוחזר לבעליו, שבנו עליו בתים למגורים.

מהמוד ספדי, גבר רחבי-גוף בן 26, אחד משחקני הכדורגל המושבעים של קבוצה, לקח על עצמו לארגן קבוצה חדשה. אחרי חמש שנות מאבצים, ב-1959, הוכשר מיגרש חול. מיד התארגנו סביבו שחקנים, והקהל החל זורם באלפיו לחזות במשחקים. ספדי וחבריו אירגנו מסיבות, אספו אלפי לירות שאיפשרו לגדור את המיגרש ולצייד את קבוצת הכדורגל, בני נצרת, שצורפה לליגה ג'.

בני נצרת התקדמו בסולם הליגה, עד הגיעם לשלב הגמר. ואז הסתבכו העניינים, כשבני נצרת טוענים כי קבוצה חיפאית אולצה למכור מישחק נגד יריבתה של בני נצרת, על כתר הליגה. החלטת בית הדין העליון של ההתאחדות לכדורגל, להעניק את הכתר לקבוצה היריבה שבר, למעשה, את בני נצרת.

★ ★ ★

המשיכה והדחיפה

יכם אהר מחברי הועד הנצרתי, את התשובה לשאלה מדוע הם בורחים:
 „אפשר לומר שישנם שני סוגי גורמים לבריחה. סוג אחד הם הגורמים המוסכמים את הנוער הערבי לראצות השכנות. הסוג השני הם הגורמים הדוחפים אותו אל מחוץ למדינת ישראל.

„אנו מבקשים מן הציבור היהודי להתייחס אל הבעיה הערבית באהדה. אנו מבקשים מן העתונות העברית שיא תלבה שינאה בין שני העמים ושלא תתאר את המיעוט הערבי בישראל כגייס חמישי. יש בקירבנו רבים בעלי-כשרון ורצון טוב. הם יכולים לתרום לפיתוח הארץ ולקידומה. כי גם מילדתנו היא. הדבר תלוי במידה ניכרת בעם היהודי. שלא ידחפו אותנו החוצה. ואז גם המשיכה החיצונית תחלש.“

אלא ששם מתחספים אליהן הבעיות המיוחדות, שיוצר המימשל הצבאי.

הדבר מתבטא בכל שטח משטחי החיים — החל מכיתה א' בבית הספר היסודי וכלה בחיפוש עבודה. כי לא פעם מסתבר, שהמורה המלמד את תלמידי כיתה א' בכפר נידח אינו מוכשר לתפקידו. הוא זכה למישרתו הודות לקשרי-משפחה או קשריו האישיים עם אנשי המימשל הצבאי או השב.

טלאל זועבי, למשל, נצרתני בן 23, מובטל מזה שנה. קודם עבד במשך שנה אחת כמורה בכפר מצר, ליד עין דור. למורה הצעיר היו טרוניות מקצועיות רבות. אך ביקורת זו, עם היותה בלתי-רצויה, אינה אסורה. לא כן הביקורת על המימשל הצבאי. ועל איכור מפורש זה עבר זועבי, המגדיר את עצמו כבלתי-מפלגתי. כתום שנתו הראשונה במקצוע, פוטר. במקומו הובא מורה אחר, שמן הסתם יזהר יותר בביקורתו.

תוצאה בלתי-נמנעת משיטה זו של מינוי מורים, היא הורדת רמת-הלימודים של התלמידים הערביים. כי המורה, ברוב המקרים, אינו בוחר במקצועו מתוך הזדהות עם יעדו. זוהי פשוט, המישרה הכמעט-יחידה הפתוחה בפני המשכיל הערבי צעיר. באין כוחות פדגוגיים מאומנים היטב — ובעיקר במקצועות הריאליים — מושם הדגש יותר על הצד ה„קל“ שבחינוך: ספרות יפה, שירה, מלאכה, התעמלות. משרד החינוך, מצידו, אינו עושה כמעט דבר לתיקון המצב. ספרי-הלימוד מיושנים וקלושים, לרוב מודפסים בסטנסיל; תוכניות-הלימוד השנתיות משתנות לעתים קרובות; אין כמעט השתלמויות מקצועיות למורים.

התוצאה: מתוך 55 תלמידי הכיתה השמינית של בית-הספר התיכון העירוני בנצרת, שניגשו השנה לבחינות הבגרות הממשלתיות, עברו בהצלחה רק חמישה. ואחוז זה נחשב לגבוה, יחסית.

אפשר היה לצפות, כי עיר כמו נצרת (25 אלף תושבים) תקיים בתוכה לפחות

הבט פעמיים...

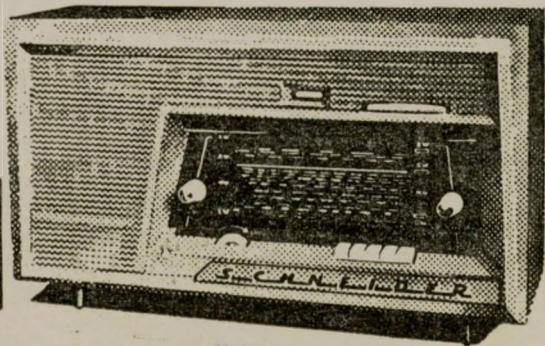
ואז, לבטח תמצא את
 ההבדל הקטן שבין
 התמונה האחת והתמונה האחרת...

מצאת?

- ובכן, אתה בודאי גם
- תגלה במהרה את
- ההבדל - בין רדיו שנידר
- ובין כל רדיו אחר...
- האזנה נעימה יותר
- צליל נקי יותר
- ורדיו - יפה יותר
- כי הרדיו המשוכלל הזה
- המיוצר לפי ידע צרפתי עולמי,
- ומכיל את כל החידושים
- האקוסטיים והאלקטרוניים,
- הוא הרדיו המשוכלל מכולם.

בעל הצליל האציל

רק אצל סוכנים מורשים

תמונות לביטאון אילון